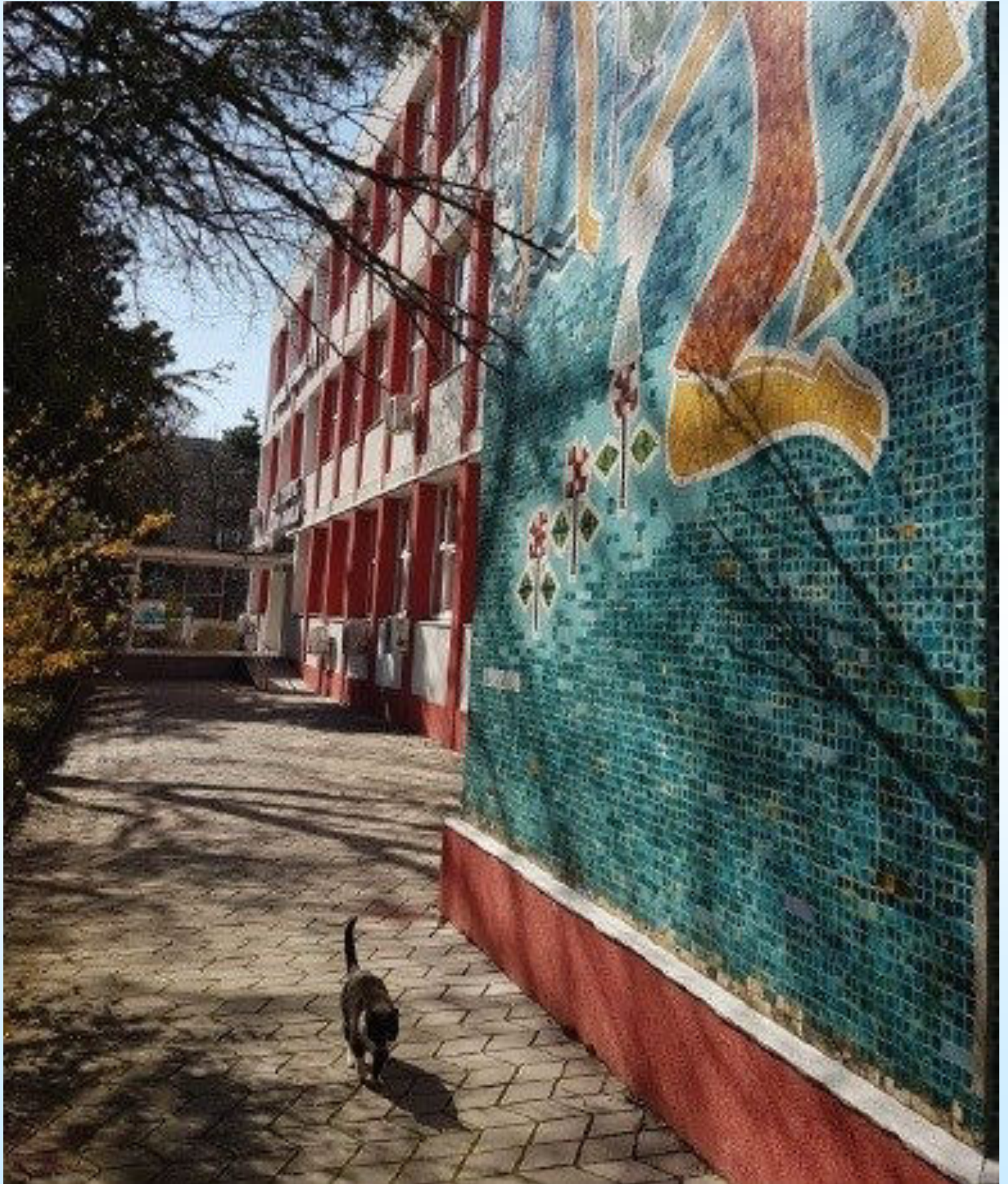

Nr. 1/ An 4

Benjaminii

Revistă realizată de elevii LICEULUI TEORETIC BENJAMIN FRANKLIN
ISSN 2668-280X, ISSN-L 2668-280X

Str. Gh. Tătărescu, nr. 1, Sector 3, București
Tel. 021324.48.90

Coordonatori:

Prof. Tănăsescu Delia
Prof. Mărculescu Raluca

Profesori colaboratori:

Dir. Popescu Viorica,
Dir.adj. Lazăr Otilia
Prof. Uatu Cătălina
Prof. Pastramagiu Roxana
Prof. Porumbel Simona
Prof. Dumitrof Stănuța
Prof. Grigorescu Crînguța
Prof. Tănăsescu Delia
Prof. Calotă Constantina
Prof. Mărculescu Raluca
Prof. Gîrlea Elena

Concept grafic și tehnoredactare:

Prof. Mărculescu Raluca

Colectiv de redacție:

Antonescu Andrei, a XI-a B
Drăgan Bianca, a XI-a B
Gîrlaşu Bianca, a X-a A
Olșanchi Antonio, a XII-a B
Tudose Leonida , a XI-a D
Dodu Bianca, a IX-a B
Militaru Alexandra, a IX-a B
Ungureanu Cristina, a XII-a A
Olteanu Miruna, a XII-a A
Neagu Alexia, a IX-a C

CUPRINS

Doza de inginerie

Terra este casa noastră, haideți să nu 6

o distrugem! 8

Arta japoneză origami 9

Prințul Întunericului 10

Povestea lui Moș Crăciun 12

Aventură din centrul pamantului 13

A plânge sau a nu plânge... 14

Omul 15

Poezii

Orasul meu, București

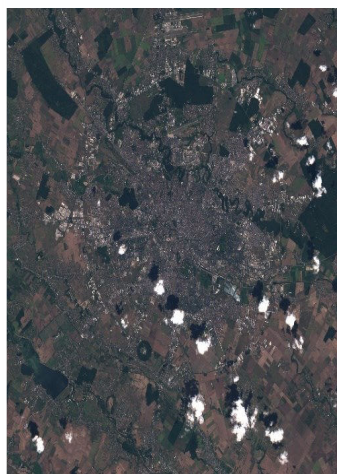
Doza de inginerie

Elevii: Georgescu Gabriel și Țenescu-Matei Mihai
Prof. Stănică Carmen

În iunie 2021, am participat la Earth Observation Dashboard Hackathon, un eveniment de tip hacking marathon desfășurat online pe o perioadă de 7 zile, organizat de trei dintre cele mai prestigioase agenții spațiale ale lumii: NASA, ESA și JAXA. Obiectivul competiției era de a analiza diferite date furnizate de sateliții agențiilor spațiale în scopul de a detecta schimbările apărute în urma pandemiei de COVID-19. Am creat un program software scris în limbajul de programare Python care analizează o poză făcută cu sateliții Sentinel ai ESA (European Space Agency – Agenția Spațială Europeană) și determină cu aproximație unde se află apele, terenurile cultivate sau pădurile. Utilizând aceste date, putem, de exemplu, să vedem diferența de terenuri cultivate dintre perioadele de înainte și de după pandemie.

Urmează să participăm la Moon Camp Challenge, o competiție organizată de ESA, Airbus Foundation și Autodesk.

Miza acestui concurs este de a proiecta o bază lunară (o construcție pe suprafața lunară care să asigure viața oamenilor și cercetarea științifică) folosind Autodesk

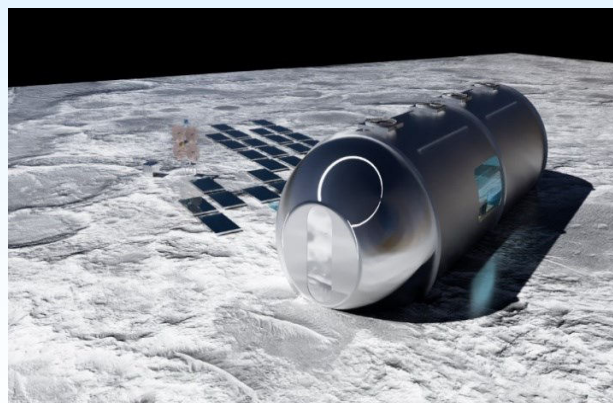

Fusion 360, un program de proiectare 3D și CAD

(Computer-Aided Design). Baza noastră lunară are o formă cilindrică, cu un diametru de 5,2m și o suprafață utilizabilă de 24 m², aceasta fiind proiectată să încapă în

Ariane 6 (fig. 2), cea mai nouă rachetă a Agenției Spațiale Europene, la care atât companii cât și instituții din România au participat. Modulul lunar conține tot ce e nevoie pentru a susține viața: sistem de generare al curentului electric (folosind panouri fotovoltaice), stocare de O₂ și filtrare de CO₂, stocare și reciclare a apei, stocare de alimente și sisteme de control al temperaturii

De asemenea, baza încorporează și un sistem de comunicații hibrid, format dintr-o conexiune radio de 2,2 GHz pentru telemetrie și comunicații de urgență, și o conexiune optică prin laser pentru lățime de bandă mare (600 Mbit/s). Baza lunară este modulară, poate fi extinsă, și dispune de un modul *aquaponics* (un sistem

care îmbină creșterea plantelor cu folosirea solului acestora ca filtru în acvacultură).

În timpul acestor competiții, ne-am îmbunătățit abilitățile tehnice, am descoperit programe și aplicații noi, dar, mai important, am învățat să lucrăm mai bine în echipă și mai eficient într-o perioadă limitată de timp. Dorința de a lucra la ce ne pasionează, dar și de a ne pregăti pentru ce vom face mai departe --- facultate și job --- ne-a determinat să participăm la aceste activități.

Terra este casa noastră, haideți să nu o distrugem!

Elev Neagu Alexia

Poluăm aerul, apa, solul, și nu numai. Multe specii de animale dispar. Iar noi ce facem? Nimic. Suntem conștienți de toate acestea și nu ne interesează. Ne săpăm singuri groapa.

Când am început să poluăm planeta?

Primele semne ale poluării s-au înregistrat în 1480 din cauza fabricării de bronz bismus, care s-a evaporat în atmosferă.

În secolul XVIII, oamenii au început să înțeleagă cât de dăunătoare sunt contaminarea apei și condițiile de trai, care contribuiau la răspândirea epidemiilor. În prezent, în lipsa apei potabile mulți oameni beau apă contaminată.

Èra Industrială, care a început în anul 1760 a avut efecte dăunătoare asupra mediului.

În 1833 peste tot în lume poluarea era la un nivel destul de alarmant. Din cauza fabricilor, în 1897 s-a descoperit poluarea datorită deșeurilor din fabrici.

Cu începerea secolului 20 și inventarea automobilelor, nivelurile poluării s-au agravat foarte mult. În anul 1952, din cauza încălzirii pe bază de carbune, în Londra a avut loc Marele Smog, un strat de fum care a dăunat planetei.

În 1963 s-a aprobat legislația "Air Act" și în 1970 s-a înființat ziua Pământului.

În 2007 s-a descoperit că peste 500 de milioane de tone de metale, solvenți și mazgă toxică sunt aruncate în apă în fiecare an. Nivelul apei crește iar ghețarii se topesc. Incendiile și uraganele sunt tot mai dese și planeta se încălzește considerabil.

Până în anul 2030 coraliile vor fi în mare pericol. Până în anul 2100 specii precum rinocerii, pinguinii imperiali și leoparzii amur vor dispărea, iernile la Poli vor ajunge la 5 grade Celsius iar oraș precum Volgograd și Marrakech riscă să devină deșert. Acestea sunt doar câteva dintre lucrurile care se vor întâmpla dacă nu luăm măsuri.

Treziți-vă, și nu vă mai îngropați singuri în gunoi. Terra este casa noastră, haideți să nu o distrugem.

Arta japoneză origami

Elev: Tudose Leontina-Ionela

Prof. Mărculescu Raluca

Origami (din japoneză *origami*= hârtie pliată) constituie arta plierii hârtiei colorate în modele de creaturi vii, obiecte neînsuflite sau forme decorative abstracte.

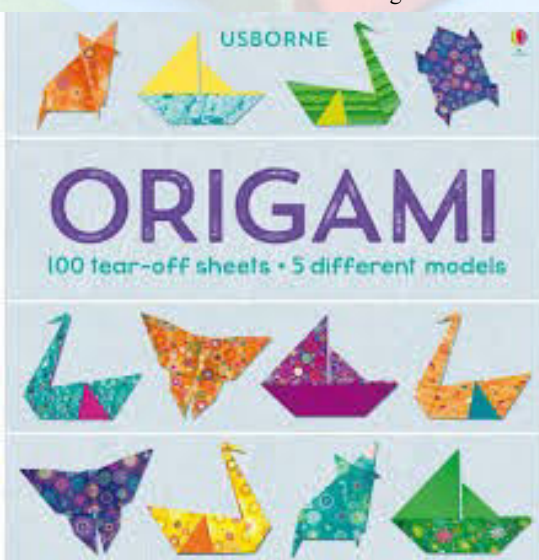
Etimologic, cuvântul origami, de origine japoneză, este format din oru care are sensul de a îndoi și kami cu sensul de hârtie, deci "hârtie îndoită". Numele de origami a fost adoptat în anul 1880, până atunci arta plierii hârtiei fiind denumită orikata. Formele care pot fi realizate prin această artă sunt legate de imaginația celui care pliază hârtia, dar există și categorii de forme tradiționale care includ flora și fauna. Arta origami din zilele noastre acoperă o zonă largă de forme, de la ceasuri cu cuc și dragoni, până la forme simple care exprimă mai degrabă spiritul decât forma unei imagini.

Arta origami a fost creată în baza aceleași estetici care a stat la baza ceremoniei ceaiului (*cha no yu*). O particularitate a modelelor origami vine în contradicție, totuși, cu principiile estetice nipone: simetria. Deși japonezul îndrăgește asimetria, arta origami, prin forța lucrurilor, produce simetrie. Cu toate acestea, excepția nu face din modelele artei plierii hârtiei un produs mai puțin valoros și apreciat de către japonezi

Istoria origamiului

Începând cu aproximativ secolul I al erei noastre, momentul când se presupune că a fost inventată hârtia în China, oamenii acelor meleaguri au îndoit hârtia în diferite forme și scopuri. Chinezii au realizat câteva modele simple de pliere a hârtiei, unele dintre ele păstrându-se până azi. Tradiția atribuie importarea hârtiei, pentru prima dată în Japonia, unui călugăr coreean, în anul 609, dar este posibil ca hârtia să fi fost produsă

din hârtie se confecționau paravane, pereți despărțitori glisanți, lanterne, batiste, evantaie. Prelucrată pentru a deveni translucidă, hârtia ținea loc de geam, garderobe, umbrele, mantale impermeabile, perne, tapete, ambalaje rezistente și frânghii. Deci, hârtia a fost rapid integrată în cultura japoneză, devenind un material indispensabil vieții de zi cu zi. Tehnica de fabricare a hârtiei a produs schimbări majore în producția manufacturieră japoneză, dând naștere unui nou gen de hârtie, numită *washi*, care a fost folosită și în arta origami.

În timpul perioadei Heian (794-1185) simboluri abstracte formate din plierea hârtiei au apărut în religia șinto, ca obiecte de venerație, și în eticheta vieții nobiliare. Japonezii realizau din suprafețe de hârtie pătrate sau dreptunghiulare, prin tăiere și pliere, forme utilizate ca reprezentări simbolice ale unui spirit sau ale unei zeități. Asemenea simboluri slujeau ca obiecte de practicare a cultului strămoșesc, ele fiind atârinate în Marele Sanctuar Imperial de la

Ise (Kotai Jingu). Mai târziu, produsele din hârtie au fost folosite și la alte ceremonii fie religioase, fie laice. O altă formă cu destinație religioasă, practică și în zilele noastre, constă în atașarea la un cadou oferit cu prilejul căsătoriilor sau funerarilor, o panglică împăturită în hârtie (*orinoshi*). Tradiția de a oferi bucăți de hârtie împăturită în forma unui dar (*mokuroku-tsutsumi*) este păstrată și astăzi.

Un alt model de origami religios ar fi senbazuru, tradus prin expresia “o mie de cocori”. Cea mai frumoasă și populară formă de origami este cocorul. Conform unei credințe populare

nipone, cel care reușește să plieze o mie de cocori din hârtie, va primi drept răsplată din partea zeilor împlinirea unei dorințe. Legat de această credință, un episod tragic este cel al fetei Sadako Sasaki, elevă la Școala Noborimachi din Hiroshima, victimă a bombei atomice, care, datorită radiațiilor provocate de explozie, s-a îmbolnăvit de leucemie. Nădăjduind că se va însănătoși, fetița făcea zilnic, în spital, cocori de hârtie. A murit nereușind să facă decât 643 de cocori. În amintirea ei și a tuturor copiilor uciși de bomba atomică, în centru orașului Hiroshima, s-a ridicat un impresionant monument. Acesta este reprezentat de o rachetă suplă, îndreptată spre cer și susținută de trei stâlpi, în vârful căreia se află statuia fetei Sadako purtând în mâinile, întinse spre cer, un cocor. De atunci s-a încetățenit obiceiul ca în memoria acestui trist eveniment, fiecare vizitator, să depună la baza statuii, în semn de omagiu, un cocor de hârtie.

Era Edo (1603-1868) corespunde cu perioada în care hârtia a început să fie folosită pe scară largă de către japonezi, aceasta procurându-se la un preț mic și fiind fabricată în cantități mari. Înclinația japonezilor acestei perioade spre artele tradiționale specifice poporului lor s-a datorat faptului că, fiind o perioadă de liniște, în care conflictele dintre clanuri erau rare, samurailor s-au dedicat artei, aceștia realizând adevărate capodopere. În această perioadă apare primul manual de origami, având titlul “Secretul celor 1000 de cocori”, care a fost publicat în anul 1797, această artă fiind transmisă până atunci pe cale orală. Începând cu această dată vor apărea și alte manuale care, datorită faptului că nu se adresau numai amuzamentului copiilor, ci și cultivării spiritului frumosului la adulți, conțineau modele de origami dificile, care necesitau urmărirea unui număr mare de pași în realizarea figurinelor. Cu toate acestea, mulți inventatori de noi forme în arta plierii hârtiei au rămas necunoscuți până astăzi. În anul 1845 a fost publicată o colecție de figurine origami intitulată “Kan no modo” (“Fereastră către miezul iernii”).

În era Meiji (1868-1912) arta plierii hârtiei a fost folosită ca metodă educațională în grădinițele și școlile primare japoneze. Prin învățarea formelor

de bază ale acestei arte se ajunge la o anumită rafinare a gândurilor copiilor în direcția înțelegerii relației existente între un corp solid, concret, viu și reprezentarea sa din hârtie, prin intermediul culorii și a structurii liniilor sale de pliere. Datorită faptului că arta origami, ca metodă pedagogică, necesita urmărirea unor indicații stricte, această artă nu a fost binevenită în Japonia erei Taisho (1912-1926). Pedagogii acestei perioade considerau că origami nu poate oferi elemente de originalitate și creativitate în procesul educațional, concepție care s-a dovedit mai apoi falsă. Practica artei origami stimulează gândirea și fantezia, dezvoltă simțul tactil, adâncește intuiția despre forma esențială conținută într-un obiect, obiectele fiind simplificate până la câteva trăsături definitorii.

Arta modernă a plierii hârtiei își datorează existența lui Akira Yoshizawa, cel mai influent și prolific artist japonez de origami al secolului al XX-lea. Începând cu anii '30, Akira Yoshizawa a creat sute de modele inspirate din viața de zi cu zi. El, împreună cu americanul Sam Randlett, sunt creatorii sistemului de învățare a artei origami bazat pe simboluri convenționale și scheme din linii continue, întrerupte și săgeți. Expozițiile de origami din Occident ale maestrului Akira Yoshizawa, din anii '50, au fost punctul de inspirație a multor occidentali, care au dezvoltat în Occident arta plierii hârtiei, realizând modele la fel de valoroase ca și cele ale lui Akira Yoshizawa din Japonia.

Prințul Întunericului

-Partea 1-

Elev: Olșanschi Antonio
Prof. Uatu Cătălina

În regatul Kestrada nu se zărea nimeni după miezul nopții. Aleile pietruite, luminate de felinarele pâlpaitoare, emanau liniștea morții. Singura dovadă a vieții se remarcă din strălucirea ferestrelor clădirilor gotice. Familiile mai îndrăznețe, probabil înarmate cu vreun pistol din fier ori săbii unse cu venin, cumpărate din regiuni îndepărtate, scoteau deseori capul pe geam și examinau așezarea tăcută. La vederea neînsuflețită a regatului, nu aveai cum să eviți frica din a-ți patrunde în propria-ți ființă. Și, astfel, doar cei care emanau răutatea putrezită se aventurau după miezul nopții. Printre care și eu.

Nimeni nu mi-a spus că sunt întruchiparea răului pe acest pământ. Părinții mei au fost oameni respectați în Kestrada, de sânge nobil, tatăl meu fiind cel mai bogat lord din regat și apropiat de rege. Am crescut în apropierea marelui castel din piatră rece și m-am bucurat de compania celor doi copii ai regelui Eldrmyr. Îmi aminteam părul lor negru ca abanosul, asemănător cu al meu și ochii de un gri asemenea cenușii, diferiți de albastrul meu înghețat. Chiar și acum, stând cu spatele la fereastra imensă din sticlă a camerei lor și perdelei fluturânde, mă minunez de frumusețea chipurilor delicate. Nu pot să îmi stăpânesc zâmbetul pe care, mulți l-ar considera înspăimântător.

Pășesc prin camera prinților la fel ca umbrele de la miezul nopții. Lumina lunii mângâie fața fratelui mai în vârstă, Eldear. Pieptul i se ridică și îi coboară încetișor. Nu scot niciun sunet când îmi apuc pumnalul argintiu și ascuțit. Îmi hrănesc dorința de răzbunare când îl înfig adânc în pieptul lui Eldear și îi apăs cealaltă palmă pe gură. Ochii lui Eldear se deschid brusc, îi văd șocul din ei și mă bucur de groaza care îi marchează trăsăturile încă frumoase. Sângele vâscos îmi gădilă mâna, se scurge până la picioarele sale și colorează plapuma albă într-un roșu carmin. Săracul Dubbrow, cel mai tânăr prinț din istoria Kestradii, nici nu înțelege i se întâmplă când, din visul său nevinovat, revine la realitatea crudă a unui cuțit care se avântă spre el și întunericului care îl înghite.

Sper că nu vă îngrozesc cu acțiunile mele, nici că vă creez un sentiment de repulsie. Nu aveți habar câte au făcut regele și regina acestui regat familiei mele. Nu ați fost acolo când tatăl meu s-a zbatut în funie, căutând suport cu picioarele într-un ritm animalic și încercând să își scoată obiectul morții din jurul gâtului. Și nu zic toate acestea sub formă de reproș, ci ca o binecuvântare. Chipul tatălui meu devenise atât de albastru încât, în ziua de azi, nu mai îndrăznesc să privesc marea. Mama a încercat să fugă, a luptat asemenea unei războinice dar gârziile au străpuns-o cu sulitele în repetate rânduri și tot ce am putut face a fost să tac, cu lacrimile adunate-n gât, în spatele unor uși care puteau a fi deschise oricând și să ajung următorul cadavru. Dar am supraviețuit cu un motiv. Frumoasa, dulcea, răzbunare.

Am trecut prin coridoarele reci și tăcute ale castelului, ferindu-mă de lumina torțelor aflate în suporturi cu o sete de răzbunare nemărginită. Le-am simțit pașii cu mult înainte să îi văd. Doi gardieni, cu armuri din fier, alergând spre mine și urlând de furie.

Deci au aflat. Foarte bine. Furia alimentează lupta iar lupta dă naștere spectacolului. Bucurați-vă din plin. M-am ferit de sabia primului gardian, sărind în spate, scoțându-mi, din spatele uniformei negre pumnalul.

Al doilea gardian s-a năpustit asupra mea din altă direcție, ferindu-mă printr-o piruetă. M-am lăsat pe vine și, asemenea unei pantere, m-am rostogolit în spatele lui. Mișcându-mă mai rapid decât un cavaler care își salvează prințesa de la ananghie, i-am implantat pumnalul de trei ori între gât și umăr, printr-o mică gaură a armurii sale. Sângele a țâșnit ca o fântână, mi-a îmbrățișat silueta și tot ce am făcut a fost să rād și să urlu precum o bestie venită din adâncuri. Gardianul

rămas m-a luat prin surprindere și mi-a înfipt sabia în spate. Durerea mi-a tăiat răsuflarea, mușchii mi-au luat foc și am căzut în genunchi. Când bărbatul și-a retras sabia, am eliberat ființa întunecată care sălașluia în mine. Ce? Credeți că eu sunt răul de care v-am vorbit? Sunt doar jumătate.

Niciodată, în timpul transformării, nu înțeleg cine sunt eu și cine este el. Tot ce simt este senzația plăcută, ca cea pe care o simți când ajungi acasă

lîhmit și gasești tot felul de bunătați pe masă. Degetele mi se alungesc, vârfuri ascuțite îmi ies la iveală, colții vor să se înfrupte cu sânge și pielea îmi devine o blană mult prea moale pentru iadul pe care îl dezlănțui. Gardianul a făcut doi pași în spate, a strigat după ajutor și a luat-o la goană. Sunetul pe care l-am scos în acel moment nu aparținea nici unui om, nici unei bestii...ci unei ființe care nu a avut niciodată un nume și nici nu va avea pentru că toți martorii dispar fără urmă la vederea acesteia. Am sărit în zigzag, de pe un perete pe altul, lasându-mi amprente peste tot. Lumina se revărsa prin ferestrele înguste ale coridorului, scoțându-i în evidență frica gardianului. Puteam să îi miros teama, gândul că nu avea să își mai vadă niciodată copiii, să își atingă nevasta în nopțile târzii și reci la căldura șemineului, să îi îmbrățișeze de rămas bun și de bun venit, când se întorcea din postul său. M-am năpustit asupra lui, l-am țintuit cu ghearele de piatră dură și am văzut sângele țâșnindu-i din umeri.

Povestea lui Moș Crăciun

-Partea 1-

Elev: Neagu Alexia

Prof. Lazăr Otilia

Puțini oameni știu povestea adevărată a lui Moș Crăciun. Voi știți cine este el cu adevărat? Lasăți-mă să vă povestesc.

Era o dimineață rece de iarnă. Soarele abia începea să răsară. Într-o căsuță mică, cu pereții scorjiți, de la marginea unui sat, stătea o mamă cu fiul său. Aceștia erau tare amărâți dar nu se plâneau niciodată. Simplul fapt că erau împreună îi făcea fericiți. În fiecare zi băiatul se ducea la școală iar mama lui își găsea de muncă prin sat la diferiți oameni. Ziua aceasta nu era o excepție.

— Mamă! Iar s-a stricat geamul, spuse băiatul uitându-se la săracul geam, care fusese peticit de foarte multe ori.

— Lasă geamul, îl repar eu, tu du-te la școală! se auzi vocea mamei din altă încăpere.

Băiatul își luase ghiozdanul făcut din pânză și o zbughi pe ușă. Când trecuse de prag o briză de aer rece îl lovise. Îi era atât de frig. Pantalonii lui subțiri, puloverul și eșarfa nu erau de-ajuns, dar erau tot ce avea. Picioarele i se afundau în zăpada groasă, iar obrazii erau deja roșii, dar el a continuat să meargă prin zăpadă. Visul lui era să devină inventator de jucării, să aibă propriul magazin și să aibă grijă de mama lui care muncea zi și noapte.

El nu avea tată. Când era mic, tatăl a fost trimis la război și nu s-a mai întors. Se uita la tații care mergeau cu copiii pe ulițe și era atât de trist. Ce și-ar fi dorit și el un tată.

***

Atunci când se întoarse de la școală o văzuse pe mama lui stând furioasă în fața ușii. Nu o mai văzuse așa de furioasă.

— Vreau să pleci din casa asta acum!

Pentru câteva secunde nu a zis nimic. Nu putea procesa faptul că mama lui se comportă așa cu el. Era femeia furioasă din prag aceeași femeie care îi spunea povești la culcare, care se juca cu el și care îl pune mereu pe primul loc?

— Ce te uiți? Du-te! Să nu te mai văd! scuipă vorbele cu venin.

În acel moment inima lui căzu pe podea și se sfărâmă în milioane de bucăți. În timp ce lacrimile îi curgeau pe

Atunci îi jurase răzbunare. Cu o poțiune făcută de ea îi luase înfățișarea, în timp ce ea stătea legată cu sfori, în beci.

Zilele trecuseră. Băiețelul umbla prin zăpadă și prin frig în căutarea unui adăpost. Spera să găsească o fermă unde să muncească pentru a câștiga un ban.

Era foarte obosit și nu își mai simțea picioarele. Era gata să se așeze jos și să doarmă dar a zărit ceva în depărtare. Era oare fum? Dacă este fum este și foc, nu? A alergat spre locul acela cât îl țineau picioarele, cu ultima lui fărâmă de energie.

Ajuns la locul respectiv a observat o cabană. Una mică din lemn, cu două geamuri și un coș de fun de pe care ieșea fumul zărit de el. Dar până să examineze mai bine cabana, căzu. Aparent oboseala își spusese cuvântul.

Atunci când s-a trezit a văzut ceva care l-a șocat. În fața lui stătea o mică făptură cu urechi ascuțite, puțin mai scundă decât el. Se uita încruntat la el și asta l-a făcut să râdă. La cum arăta nu îl putea lua în serios.

- De ce râzi? spuse făptura și îi dădu un bobârnac. Cine te-a trimis?

- De ce arătați așa? întrebă băiatul nedumerit.

- Nu mai schimbă subiectul! Cine te-a trimis?

- Nu înțeleg ce spui.

Se enervase deja. Spuse ceva de nedescifrat și imediat apărură din altă încăpere alți doi asemănători lui cu tigăi în mână. Ochii băiatului se măriră de frică.

Ce voiau de la el? Dădu să se elibereze dar era legat prea bine.

- Degeaba încerci, spuse unul dintre ei cu un rânjet pe față. Știu să fac un nod.

- Dacă nu vrei să ai o meclă în formă de tigaie îți recomand să ciripești, spuse și se repezi la el cu tigaia.

- Nu așa repede, Smits! spuse al treilea dintre ei și îl apucă de mână.

Delira oare? Era de la frig? De la oboseală? Se lovise la cap? Nimic din ce se întâmpla acum nu avea sens.

- Dacă nu vorbești îl eliberez pe Smits. Cine te-a trimis?

- Nimeni, jur! Nu știu despre ce vorbiți. Eu doar căutam adăpost.

Cei trei au început să vorbească într-o limbă ciudată și peste ceva timp unul dintre ei spuse ceva ce băiatul a înțeles.

- Frate! Chiar voiam să bat pe cineva, spuse el și plecă în altă parte a cabanei.

- Probabil ești bulversat. O lasă să îți explice.

Aventura din centrul pământului

-Parta 1-

Elev: Neagu Alexia

Perspectiva autorului

Totul a început adânc sub pământ, la 9000 de kilometri adâncime, într-o groapă cu petrol. Deoarece era atât de jos, petrolul a stat ceva acolo până a fost descoperit. Se obișnuise cu întunericul și cu liniștea interminabilă. Îi plăcea acolo, se simțea ca acasă.

Într-o zi somnul i-a fost deranjat de un sunet enervant. Peste ceva timp a simțit cum ceva încearcă să îl tragă la suprafață. S-a zbatut, a luptat și s-a agățat de pământ, dar orice ar fi făcut, acel lucru era prea puternic. Era foarte supărat deoarece nu știa ce o să se întâmple cu el.

Ajuns la suprafață a fost fascinat de culoarea frumoasă a cerului. Era diferită de negrul pe care îl văzuse toată viața sa. Dar s-a făcut întuneric din nou.

Perspectiva lui

După aceea, următorul lucru pe care mi-l amintesc este cum mergeam pe banda cea mare de metal. Eram o sticlă de plastic. Eram derutat și speriat deoarece nu știam unde sunt. Bine că am avut pe cineva cu mine, o altă sticlă de plastic. Când au terminat de lipit abțibildurile pe noi ne-au pus în cutii iar dimineața următoare am fost livrați la altă fabrică, pentru a pune apă. În perioada aceea am vorbit atât de mult cu sticla. Măcar nu eram singur. A fost atât de ciudat să ne umple cu apă, m-a gândit puțin.

După aceea am mai stat puțin în depozitul acelei fabrici și am fost transportați la un magazin din apropiere. Un magazin micuț, cu puține lucruri. Am fost așezați pe un raft și spre norocul meu, eram doar cu un raft mai sus decât prietena mea.

- Bună! Cum vă numiți? spun eu ușor sfios.

- Alimentele nu prea au nume, îmi răspunse o cutie de fasole de pe raftul de vis- a- vis.

Cutie cu fasole era din plastic, de culoare albastră, cu scris mare pe ea "fasole".

- Și cum ar trebui să te strig?

- Dacă chiar vrei să mă strici cumva poți să-mi zici fasonică. Vezi tu, de obicei dacă ai un nume este cel al alimentului tău. Toate celelalte conserve de fasole de pe raft au un nume asemănător cu al meu. Fasole Afumată, Fasole cu Ciolan, Fasole Fiartă, Bob de Fasole, Bobiță, Ghiveci cu Fasole, înțelegi tu.

- Ce interesant! Eu nu am un nume, îmi dai tu un nume?

- Păi, pe tine scrie Dorna, așa că o să-ți spun Dorel.

- Dorel. Îmi place. Ai și pentru prietena mea un nume? întreb arătând spre prietena făcută la fabrică.

- Mh, Avem deja o sticlă de apă denumită Etichetă Albăstră, așa că asta iese din discuție.

Ce zici de Albăstrica?

- E frumos, spune ea.

- Hai să îți prezint prietenii mei. Pastă și Peștișor, spune arătând spre o cutie cu paste, desfăcută, și o conservă cu ton.

- Bună! spun ei în cor.

- Salut! Am o curiozitate. Voi tot din locul acela negru veniți?

— Nu. Peștișor a fost un stilou, Pastă a fost un televizor și un pahar, iar eu am fost reciclat dintr-o caserolă.

Ne-am petrecut restul zilei povestind despre trecutul nostru și am aflat multe lucruri interesante despre ei. Peștișor mi-a povestit cum a fost stiloul unui copil foarte năzdrăvan. Copilul acela îi tot rodea capătul și aruncat cu el pe jos sau în capul altor colegi. Pastă spunea că a fost televizorul unei bunicuțe care se uita toată ziua la telenovele turcești și țipa la nepoții ei să facă liniște, și despre frigiderul bătrân și înțelept de acolo care l-a învățat multe. Pastă a mai povestit și cum a fost paharul cuiva care nu prea spăla vasele și cum era mai mereu murdar, uitat în chiuvetă și cum e trist pentru că cineva l-a desfăcut să se uite la paste.

Discuția cu el chiar m-a pus pe gânduri. Eram foarte entuziasmat.

Ziua următoare, Pastă a fost cumpărat și din păcate am rămas numai noi trei. Am fost foarte trist pentru că Pastă era extrem de înțelept și îmi plăcea mult să vorbesc cu el.

Peste câteva ore după ce Pastă a fost cumpărat, a plecat și peștișor odată cu Albăstrica. Eram atât de supărat și mi-era frică că în curând o să rămân singur. Nu a trecut mult și amândoi am fost cumpărați la rândul nostru.

Nu mi-a venit să cred când am văzut că am ajuns în casa bunicuței cu telenovele turcești. Din păcate, nici un prieten de la magazin nu era acolo cu mine.

— Bună! salut frigiderul din bucătărie.

— Bună, tinere! îmi răspunde el cu o voce de bătrân, răgușită.

— Ești de multă vreme aici?

— Oh, da. La un moment dat am început să pierd numărul anilor. Dar dacă ar fi să mă gândesc mai bine, cred că sunt în casa asta de 15 ani.

— Ce interesant, eu sunt o sticlă de plastic doar de o zi și puțin.

— Țin minte când eram de vârsta ta. Câte vise aveam. Voiam să devin un telefon fix ca să pot să ascult toată ziua conversațiile oamenilor și să învăț lucruri noi. Am fost un telefon fix până la urmă dar este obositor să ascuți atâția oameni și unii dintre ei se și certau. Ce mă mai durea microfonul de la certurile lor. Țin minte sfatul acesta de la mine. Niciodată să nu țipi la telefon.

Am înțeles. După aceea? Ce ai fost? Și câte obiecte ai fost în total?

— După aceea am fost un aspirator. Dacă credeam ca fost rău să fiu telefon, să fiu aspirator a fost mult mai rău.

Doar imaginează-ți cat de enervant se aude un aspirator și imaginează-ți că suntetul acela vine din capul tău. Să nu mai spun că am fost și tablă de darts, un adevărat coșmar. Am fost zeci de obiecte. Cred că primul obiect a fost acum aproximativ cincizeci de ani, și a fost un ambalaj de bomboane.

— Ce v-a plăcut cel mai mult să fiți? întreb curios.

— Probabil frigider. Sunt ca un frate mai mare pentru toate alimentele, pot să vorbesc cu ele, să le învăț lucruri, și pe lângă asta, mă uit cat vreau la televizor cu bătrâna și îmi place că ea e bătrână ca mine.

Apropo, dă-le o șansă telenovelelor pentru că sunt chiar interesante unele dintre ele. Mamă, am văzut un frigider așa de frumos într-una dintre telenovele. Avea două uși, geam de sticlă, să vezi ce e în interior, și o culoare foarte interesantă. Dar să nu îi spui cuptorului, mereu devine geloasă când admir frigiderul din telenovele. Acum e la reparat, are ceva la un bec.

Mi-a plăcut extrem de mult să petrec timp cu bunicuța. I-am ascultat sfatul frigiderului și au început să-mi placă telenovele turcești și mă uitam în fiecare seară cu bătrâna. Bunicuța nu m-a aruncat la gunoi, m-a umplut cu apă iar și iar. Asta a durat aproximativ trei săptămâni.

La un moment dat a trebuit să mă arunce. Îmi plăcea atât de mult aici. Sub pământ a fost frumos, dar nu se compară cu bucuria de a avea prieteni.

— Pa, prietene! spun uitându-mă la frigider.

— Pa, tinere, ai grijă de tine și nu uita lucrurile pe care ți le-am spus.

Mai întâi am fost despărțit de prietenii de la magazin, iar acum de cei de aici, eram tare supărat. Sper că cei de la magazin au găsit și ei o casă bună.

În ce am fost transformat m-a șocat foarte tare. Cu ajutorul anumitor proceduri am devenit un obiect mare și falnic. Nu îmi dădeam seama ce eram, dar îmi plăcea. Toți păreau atât de mici de aici de sus.

Am fost transportat la un mic loc de joacă. Cu două leagăne, un balansoar, bănci și niște lucruri de cățarat. Simțeam briza aerului și vedeam foarte bine cerul plin de nori albi, de aici.

La locul de joacă erau mulți copii care se jucau. Doi copii se certau pentru că amândoi voiau să se dea în leagăn dar au intervenit repede mamele lor.

- Tu! Înaltule!

S-a auzit o voce subțire de jos. Venea de la balansoar.

- Da? spun curios.

- Ai face bine să pleci de aici cât mai curând pentru că îmi iei din soare, spuse cu o atitudine răutăcioasă.

- Cuvintele ei m-au rănit. Nimeni nu mai vorbise cu mine așa până atunci. Nu am mai zis nimic, am tăcut și am început să mă holbez la nisipul de pe jos.

- Nu o băga în seamă, așa e ea cu cei noi în parc. Puiuțul meu, Bebe Leagăn a fost trist trei zile după ce s-a luat de el. Până la urmă s-a potolit după ce am țipat la ea. Eu sunt Mama Leagăn, tu cine ești?

— Mă se spunea Dorel când eram o sticlă cu apă, poți să îmi spui așa.

Dintr-o dată, am simțit ceva ciudat la picioare. Un băiat mă lovea și râdea. Îmi era așa de frică. Dar o fetiță cu codițe și tricou cu "Dora Exploratoarea" l-a gonit pe derbedeu și m-a salvat. M-a mângâiat și mi-a zis:

— Nu te teme, loc de joacă, nu o să îi las să te lovească. Aș fi vrut să îi mulțumesc, dar am încercat în trecut să vorbesc cu bătrâna și nu a auzit nimic. Doar cu obiectele pot vorbi.

— Ea este Eliza. Ea ne curăță câteodată și are grijă să nu ne strice alții. Este tare drăguță, spuse Mama Leagăn. Așa era. Fetița era atât de bună cu noi. Mereu ne apăra, și dacă totuși se strica ceva îl chema pe tatăl său și el ne repara cu trusa lui. Am stat o lună în acel parc. În timpul acela, am făcut pace cu balansoarul care se numea Uța și am petrecut mult timp cu fetița, cu Mama Balansoar și cu Bebe Balansoar. Însă din nou, ca cealaltă dată am fost îndepărtat de prietenii mei. Niște adolescenți răi m-au stricat foarte tare când fetița nu era acolo. Cat o voi ține așa? De ce mereu când îmi fac prieteni trebuie să mă despart de ei?

Am fost transformat într-o rochie albă cu dantelă și floricele. Am fost așezat pe un umerăș și agățat lângă celelalte haine. Era destul de ciudat să mă susțină un umerăș. Dar îmi plăcea totuși, era interesant și simțeam că plutesc, că sunt un nor.

Am fost atât de supărat încât nu prea am încercat să-mi fac prieteni la magazin. Singurul prieten pe care mi l-am făcut a fost cuierul de haine.

Dar am vorbit doar jumătate de oră cu el pentru că m-a cumpărat o doamnă. El mi-a povestit cum înainte a fost un semn mare pus pe un gigantic mall, la care se uitau toți oamenii. Mi-a spus că a fost minunat să poată observa orașul de la o asemenea înălțime și că nu se plictisea niciodată să se uite la oameni. Îi lipsea să fie un semn. Ce mi-ar plăcea și mie să fiu un semn. Cine știe? Poate data viitoare o să fiu și eu unul.

Timpul în care am stat la magazin a fost scurt. O doamnă cu părul șaten, la nivelul umerilor, cu ochelari de soare, destul de înaltă, îmbrăcată foarte frumos s-a apropiat de mine. După ce m-a inspectat și m-a probat la cabina de probă a plecat cu mine acasă.

Ajuns la casa femeii, am fost pus într-un dulap frumos, într-o cameră mare și plină cu haine. Erau foarte mulți pantofi, genți, și multe altele. Se vedea că femeia iubea hainele.

De data aceasta m-am hotărât să-mi fac prieteni deoarece dacă numi pot face prieteni trăiesc degeaba. În fața mea stătea o pereche de pantofi foarte singuratică. E o pereche de cizme înalte din plastic.

— Hei! Eu sunt Dorel.

— Eu sunt Wella.

— Ce nume interesant. De ce te numești așa?

— Eu am fost cumpărată de pe aplicația Wish. Stăpâna mea m-a purtat o singură dată și de atunci stau aici singură. Celelalte perechi de pantofi nici nu vor să se uite la mine. Se cred superiori pentru că eu sunt din plastic iar ei nu sunt. Stăpâna mea are canal de YouTube și cumpără tot felul de lucruri stranii, care ajung să stea în dulap, să nu fie purtate niciodată, de dragul vizualizărilor. Știu că nu o face în nume de rău dar așa vrea să-i spun să mă mai poarte și pe mine câteodată chiar dacă nu sunt prea practică.

— Ce trist! Eu am fost un loc de joacă în trecut și mulți copii se jucau pe mine. Nici nu îmi imaginez cum m-aș fi simțit dacă nu se juca nimeni cu mine. Tu nu ai prieteni aici?

A plânge sau a nu plânge...

Elev: Ungureanu Cristina

De câte ori nu am crezut în noi înșine, deși trebuia? De câte ori am făcut asta fără să ne dăm seama? Poate nu vom ști niciodată sau poate nu vom recunoaște niciodată. Sau poate cine știe?.. ne vom recunoaște nouă înșine cândva. Pentru mine un moment de acest fel s-a întâmplat atunci când plângeam. Da. Plângeam. Mai mult decât atât, îmi face plăcere să plâng. Măcar o dată ne-am gândit la plâns: “De ce o facem?”, “Dacă este absolut necesar? Sau dacă cumva suntem slabi dacă facem asta? Sunt aici ca să distrug orice mit legat de acest fenomen absolut natural și necesar; un fenomen uman. Primul lucru la care ar trebui să ne gândim ar fi ceva cam așa: Organismul nostru are un sens. Ce părți din organismul meu nu au sens? Ei bine, toate au sens. Toate au un rol, iar dacă un organ, o emoție, un sentiment sau un os este acolo, înseamnă că are o însemnătate. Prin urmare, da, ați ghicit, și plânsul are un rol important.

Bebelușii se numără printre cei care aleg plânsul în detrimentul a orice altceva. Am fost și noi cândva la fel ca ei, ceea ce înseamnă că orice am face nu vom putea nega această nevoie. Plânsul este cea mai rapidă metodă de a-ți exprima sentimentele și nemulțumirile. Atunci când ești mic nu știi să vorbești și să spui ceea ce îți dorești, așa că recurgi la plâns.

Crescând, mi-am dat seama că au existat și că vor mai exista momente în care plânsul e salvator. Momente când pur și simplu plânsul face cât o mie de cuvinte, oricât ai încerca să vorbești și să legi câteva idei, nimic nu e mai liniștitor decât un plâns din toți rărunchii.

Beneficiile care apar sunt spre exemplu eliberarea endorfinelor, care sunt niște substanțe produse de creier și care în mod natural îmbunătățesc starea de spirit și reduc intensitatea durerii psihice.

Îmi place să mă mai gândesc și la faptul că plânsul poate fi o metodă de a cere ajutor. Chiar dacă pare ceva trist, de multe ori avem nevoie de această tristețe. Avem nevoie de acest “rău necesar” pentru că dacă tot timpul am fi fericiți, nu am mai putea ști cum este de fapt să fii fericit. Avem nevoie de clipe mai puțin fericite în viețile noastre, iar în aceste clipe, plânsul ne este precum o alinare; precum un refugiu. Nu știi niciodată câte lucruri minunate îți pot veni în minte când plângi. Ok, acum să fim și realiști, desigur că vom avea și gânduri lipsite cumva de speranța aceea care ne hrănește sufletele, însă acest lucru nu înseamnă că nu am încercat să găsim ceva bun. Aici, mă voi da exemplu chiar pe mine. În timp ce plângeam, m-a lovit ideea de a scrie acest articol despre plâns. Nu spun că plânsul este ceva tabu, dar câteodată așa pare. Ar trebui să fie ceva de care nu ne este frică să vorbim. Plânsul creează legături cu cei din jurul nostru, ne învață să fim vulnerabili și să ne exprimăm sentimentele într-un mod ideal și pur.

Ceva ce am aflat despre plâns și mi se pare, din nou, foarte interesant este faptul că acesta este de trei feluri. Plânsul bazal, care apare atunci când canalele lacrimale secretă în mod constant lacrimi bazale. Acestea sunt un lichid antibacterian bogat în proteine, ce ajută la menținerea ochilor umezi de fiecare dată când noi clipim. Plânsul reflex este declanșat de iritanți, cum ar fi vântul, fumul sau ceapă. Lacrimile eliberate sunt pentru a elimina aceste substanțe iritante și pentru a proteja ochiul. Plânsul emoțional se declanșează de la o serie de emoții sau sentimente puternice, practic, plânsul emoțional este cel mai cunoscut de către noi toți.

În final, vreau să mai spun că indiferent de greutatea întâlnite sau situațiile din viața noastră, vom avea parte și de situații neprevăzute, care poate uneori vor necesita mai mult timp, mai multă energie și mai mult efort. Fiecare dintre noi răspunde diferit la aceste lucruri, iar dacă plânsul este una dintre căile tale eliberatoare nu ai de ce să te jenezi sau să te ferești. Încearcă cât de mult poți să îți lași sentimentele să facă parte din tine și să le simți. De cele mai multe ori le evităm până în ultimul moment și răbufnim, în cele din urmă, la un moment dat.

Este bine să simți. Este bine să plângi. Este foarte bine să faci tot ceea ce simți, căci doar așa vei ajunge să te cunoști din ce în ce mai profund și să ajungi la adevărata ta esență.

Omul

Elev: Ungureanu Cristina

Am probleme. Nu mă accept. Nu pot. O să pot vreodată? Dacă mă aude cineva sau ceva vreau să știe că îmi pare rău că trebuie să audă asta, dar nu vă îngrijorați. Nu puteți să mă salvați. Doar eu pot. Și vreau. Dar pot? Dacă încerc și nu pot? Dacă cineva mă ajută o să îi fie greu. Sunt acel tip neprelucrat de mâinile oamenilor 'răi' care știe să ajute alții mai bine, decât pe el însuși. Ce să fac dacă mă simt frumoasă doar când sunt în preajma altor oameni? Ce să fac dacă mă simt capabilă doar când sunt în preajma altor oameni? Ce să fac dacă rămân singură? Nu mai simt nimic... asta fac. Tot ce am realizat până acum mi se scurge printre degete, iar eu nu sunt vreo sirenă sau ființă magică care să poată țină acea putere între realitate și fantastic. Eu sunt un om. Un om al naibii de ușor de impresionat când vine vorba de viață și lucruri pe care viața asta te face să o trăiești.

Am zis, chiar acum mi-am zis că de mâine gata începe altă etapă. Despre ce vorbim? Că ne mințim singuri când spunem asta sau când o gândim. În viață nu există etape sau momente, clipe sau ani, există doar 'atunci'. Atunci când faci ceva fă-o. Atunci când gândești fă-o. Vei face totul pe rând pentru că așa poți și pentru că așa se face. Tu alegi dacă o faci diferit sau nu, dar nu te păcăli singur atunci când spui că de acum, viața ta va fi total diferită. Nu poți să pui capăt vieții și să începi alta. Ai doar una. Tu doar vei încerca să faci schimbări. Schimbările sunt bune, dar nu te descuraja dacă nu ies din prima sau dacă vreodată vei reveni la ce ai fost. Cu toții o facem. Cu toții mai renunțăm și revenim, cu toți ne lamentăm și plângem, cu toții facem greșeli. Suntem cu toții în aceeași oală. Amintește-ți că atunci când mai citești mesaje încurajatoare de genul și înjuri telefonul nu ești singurul care o face.

Amintește-ți că orice zici că faci și nu faci, se pune pe lista de așteptare. Vei reuși. Dar nu uita! Lista de așteptare trebuie să aibă un termen limită, altfel există posibilitatea să "treci peste unele". Nu trece peste ele, treci *prin* ele. Haide fă-o. Cu toții o facem, nu dramatiza. Când ajungi să te ofilești, să cazi, să uiți de tine, să plângi, să mori pe dinăuntru la propriu, gândește-te la ce ar crede 'tu' din viitor acum când se uită înapoi:"HA! I-a uitați-mă! Într-un moment de perturbare emoțională.., o să mai am, știu, dar acum când am așa ceva, nu mă mai pierd cu firea. Dau ce e de dat afară și după aceea, aduc înăuntru meu cele mai importante resurse: încrederea și motivația." Mulțumesc mie că am scris asta. Wow, chiar mă simt mai bine. Mulțumesc voi, pentru că chiar ați citit și mulțumesc Universului pentru toate lacrimile pe care mi le-a oferit, fără ele cred că nu m-aș fi uitat în oglindă. Atunci când râzi.. nu prea te uiți în oglindă. Încercați să râdeți în oglindă. Încercați să vedeți cât de interesanți și fascinanți sunteți. O să vă uitați până o să vă întrebați: "Ce naiba sunt de fapt?" Poate că în sfârșit am ajuns să fiu omul la care am visat mereu că voi fi...

RĂSPUNSUL LUI DUFRESNE

Elev: Antonescu Andrei
Prof. Mărculescu Raluca

Ramai cu mine, disparand usor din fata mea
Fa-te bine, distrugandu-ti inutil imaginea
Iubeste-ma, urandu-ma in fiecare zi
Numai asa cum doar tu stii...

Vindeca-ma, infectandu-ma cu minciuni
Spala-ma de ganduri rele si de spurcaciuni
Da-mi speranta, sau macar da cartile pe fata
Toata minciuna asta nu-idecat o simpla prefata

Iarta-ma, blamandu-ma doar fiindca asta imi doresc
Ignora-ma, sa am motive ca sa te iubesc
Judeca-ma, fii diferita dintre atatea femei
Uraste-ma, ca sunt la fel ca toti ceilalti plebei

Baga-ma, in inchisoarea din Nordu-n sud
Salveaza-ma, pretinde ca eu nici nu m-am nascut
Taraste-ma, prin viata buna exact ca-n vazduh
Inchina-ma, asteapta ziua cand ma voi face duh

Ingenunchiaza-ma, pazindu-mi vesnic fiecare pas
Vindeca-ma, cu vorbe bune cu gust de Antrax
Asteapta-ma, poate voi veni si eu candva
Omoara-ma, oricum tu chiar nu esti viata mea

Prinde-ma, voiam sa ma arunc de mult
Opreste-ma, caci trebuia sa incep mai de demult
Dezbraca-ma, de puterea armurii pe care eu o port
Oboseste-ma, fara sa depui niciun fel de efort
Eu te astept, sa revii doar ca sa te pot izgoni
Nu ca ar conta... stiu asta asa cum tu o stii
Cere-ti iertare stramb, ca sa pot pretinde ca te iert
Impaca-ma cu mine, doar ca sa am cu cine sa ma cert

PRIETENIA

Elev Dodu Bianca Alexandra

Atunci când nu îți e bine, prietenul e lângă tine
Ca un dar el este dat
Să te simți cât mai bogat.
Peste prea mulți ani de zile, te va învăța de bine
Prietenia-i ca o floare
Și mândria-i și mai mare,
Te simți iubit și fericit
Familia mea s-a mărit.

Prietenul e ca un frate,
Mereu ne este aproape
Ne ajută și ne iartă,
Ne iubește și ne îndrumă.
Prietenia-i importantă ca să te bucuri de viață
Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru așa prieten ca
al meu.

SĂ MĂ ÎNTREBE O LUME ÎNTREAGĂ

Eleva Militaru Alexandra Gabriela

Sa ma intrebe o lume intreaga
Ce inseamna concret prietenia
Cate sentimente se leaga
Si cum in suflet simti magia

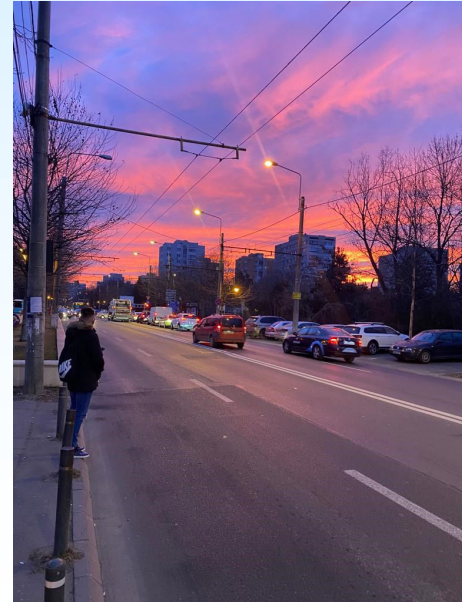
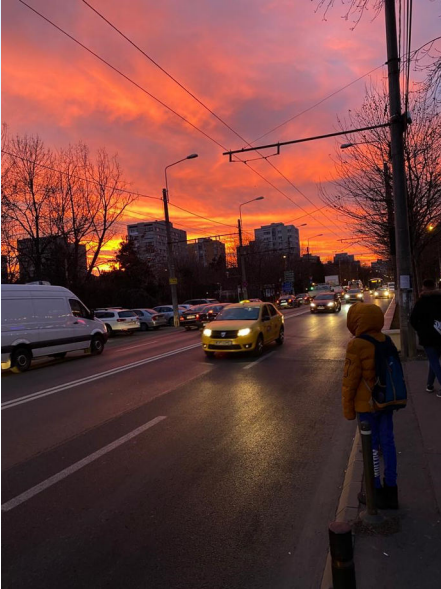
Nu stiam nici eu concret
Pana sa apari tu langa mine
Dar acum sunt sigura ca e corect
Si ca prietenia adevarata am gasit-o langa tine

Ai fost langa mine cand mi-era cel mai greu
Am avut un umar pe care sa plang
M-ai suportat absolut mereu
Si in brate tot timpul o sa te strang

Pentru ca nu m-ai lasat sa cedez
M-ai ajutat sa ma descopar
In cel mai bun mod o sa procedez
Si sufletul cu caldura mereu am sa ti-l acopar

ORAȘUL MEU, BUCUREȘTI -Poze-

BENJAMINII

LICEUL TEORETIC "BENJAMIN FRANKLIN" NR.1, DECEMBRIE 2021